do obchodu dává nebo na prodej chová, je neoprávněně opatřeno známkou, jíž užívati je výhradně oprávněn někdo jiný, po stránce subjektivní pak se vyhledává, že si pachatel byl neoprávněnosti opatření zboží takovou známkou vědom. V této příčině bylo formálně bezvadně zjištěno, že obžalovaný po zákazu vysloveném mu dopisem ze dne 31. července 1936 prodával jen zboží pocházející od firmy K. S. v B. a v úpravě prováděné L-em ještě v době trvajícího poměru obžalovaného se svědkem tím a tedy nesporně ještě v době, než onen zákaz byl vysloven. Pokud jde o toto zboží, vylučuje rozsudek zavinění s hlediska § 23 zn. zák. z úvah subjektivních poukazuje k tomu, že obžalovaný na základě smlouvy z 20. dubna 1935, uzavřené s firmou S., jíž byla stanovena šestiměsíční výpovědní lhůta, a s ohledem na to, že nesl veškeré finanční oběti spojené se zápisem a propagací známek, mohl se pokládati za faktického spolumajitele »chráněných známek, který byl oprávněn do vypršení této smlouvy takové zásoby ještě odprodávati pod známkou pro soukromého žalobce chráněnou.

Podle tohoto zjištění byl obžalovaný v omylu co do svého soukromoprávního vztahu k známce, totiž v omylu tkvícím v tom, že mylná představa o pojmu spoluvlastnictví mohla v něm vzbuditi a vzbudila předpoklad, že soukromý žalobce nemůže mu odepříti právo na užívání známky, zvláště pokud jde o zásoby firmou S. mu již dodané.

Ocitl-li se takto obžalovaný v omylu o ustanovení občanského práva, tedy v omylu rovnajícím se podle ustálené judikatury nejvyššího soudu omylu skutkovému, mohl nalézací soud právem na základě předpisu § 2, písm. e) tr. z. vyloučiti zlý úmysl obžalovaného.

Čís. 6317.

S hlediska § 27 zákona proti nekalé soutěži není třeba, aby se zlehčující údaje vztahovaly jen na podnik soukromého žalobce; stačí, jsou-li k jeho podniku v objektivně poznatelném vztahu a je-li si pachatel vědom toho, že jsou způsobilé poškoditi i tento podnik.

(Rozh. ze dne 1. února 1939, Zm I 22/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži č. 111/1927 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle § 281, č. 4, 5, 9 (zřejmě písm. a) tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Nalézací soud má především po stránce objektivní za vyloučeno, že obžalovaný učinil vůbec ať písemně, ať ústně o vyrobcích soukromého žalobce ony nepříznivé výroky, v nichž soukromý žalobce spatřuje skutkovou podstatu přečinu zlehčování podle § 27 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.

Pokud jde o dopis obžalovaného ze dne 15. března 1938, adresovaný F. V. v Č., má rozsudek za to, že tu jde o všeobecné doporučení vlastních výrobků, o úvahy obecného rázu; nalézací soud má tu zřejmě na mysli, že dotčený dopis neobsahuje nic, co by nasvědčovalo vztahu k výrobkům soukromého žalobce.

V tomto dopise, jehož celé znění bere nalézací soud za prokázané, praví se mimo jiné: »..... jako starý zkušený praktik bych Vám přece jenom doporučoval, abyste výrobník vzal od firmy, která má již určitou tradici a kde můžete již bezpečně počítati, že budete skutečně dobře obsloužen. Co Vám je platný výrobník, třeba i velmi pěkný, když v největší sezoně Vám takový stroj vypoví službu, jako se to stalo již několika cukrářům, kteří potom naříkají, bohužel již pozdě. 16.000 K se dnes velice těžko trží, natož pak vydělává a proto pozor. Ale nejzajímavější jest, že cukrář, který si omylem koupil výrobník, který mu nevyhovuje, neřekne svému kolegovi pravdu, snad se za to potom stydí anebo si myslí, když jsem se napálil já, tak se napal také.«

Je pravda, že v těchto větách není naznačeno, kterému podniku svědčí výtky o nespolehlivosti a méněcennosti »výrobníků«. Leč při výkladu těchto projevů, pokud jde o jejich směr proti tomu kterému podnikateli, nelze přehlížeti, že bezprostředně předchází úvodní věta dopisu: »Odvolávám se na moje osobní návštěvy, jakož i na návštěvu mého zástupce p. S., který mi sděluje, že se ráčíte velice zajímati o výrobník firmy Š.«. A tu nelze pochybovati, že V. musel uvedeným výtkám rozuměti tak, že ho tím obžalovaný zrazuje od objednání výrobníku u soukromého žalobce Š., že se tedy výtky, o něž jde, vztahují při nejmenším i na výrobky soukromého žalobce. Nezáleží na tom, že tento vztah byl způsobem stylisace jednotlivých vět poněkud zastřený, stačí, že byl s hlediska průměrného čtenáře při průměrné pozornosti dosti zřetelně poznatelný. K vývodům odvodu se ještě podotýká, že se s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 27 uved. zák. nevyžaduje, aby se údaje, o něž jde, vztahovaly výlučně na poměry podniku žalobcova, stačí naopak, jsou-li v objektivně poznatelném vztahu i na tento podnik a je-li si pachatel po stránce subjektivní vědom, že jsou způsobilé poškoditi i tento podnik.

Je tedy na bíle dni, že nalézací soud jen nesprávným výkladem stíhaných projevů obžalovaného dospěl k úsudku, že obžalovaný tu prý vůbec neučinil údaje o poměrech podniku žalobcova, což zmateční stížnost právem vytýká s hlediska zmatku § 281, č. 9 (zřejmě písm. a) — — —

Čís. 6318.

Zákon uvádí polehčující okolnosti v § 46 tr. zák. a přitěžující okolnosti v § 44 tr. zák. jen příkladmo.